

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ

ΤΟΥ ΣΑΛΙΑΠΗΝ

«Ημέρες πείνας και φτώχειας. Ο παρξένας σύντροφος. Τό μνημόσυνο στὸ νεκροταφείο γιὰ τὴν ἄπιστη. Τ' ἀποφαγικὰ καὶ ἡ σκυλίτσα. Μία συναυλία μὲ δύο ἀκροατὰς. Οἱ χαμάληδες καὶ τὸ πιανοφόρτε. Ἀπρόσκλητοι στὸ γάμο. Τὸ διώξιμο μὲ τὶς κλωταῖες. Ἡ πρώτη ἐπιτυχία τοῦ Σαλιάπην, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Φεοντόρ Σαλιάπην, ὁ παγκοσμίως γνωστός ῥοσσοῦς βαθύφωνος, δημοσιεῖ σ' ἓνα ἀπ' τὰ τελευταῖα φύλλα κάποιον μεγάλον ἐρευνητικὸν περιοδικόν, τὶς παρακάτω ἐνδιαφέροντες ποικιλεῖς περιπέτειες καὶ νεότητός του, τῆς ἐποχῆς δηλαδὴ ποὺ ἦταν ἀκόμα φτωχὸς καὶ ἀσπυρ.

«Πόσα χρόνια, γράφει, πέρασαν ἀπὸ τότε! Σκεφθῆτε ὅτι τότε ἤμουν μόλις δεκαεφτά ἐτῶν, ὅτι πεινούσα τρομερὰ καί... ὅτι δὲν εἶχα οὔτε ἓνα καπίσι στὴν τσέπη μου. Τὸν μόνο μου πλοῦτο ἀντιπροσώπων, τότε, ἡ φωνή μου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν μὴν χρῶμαινε σὲ τίποτε, καὶ ἓνας φίλος μου, ἓνας σύντροφος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς μου, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε τραγικὰ σὲ ῥωσικὴ ἐπανάσταση.

Τὸν εἶχα γνωρίσει μὴ ἡμιόλουστον, γελιστὴ ἡμέρα τοῦ Μαΐου, στὴν Πετρούπολιν. Ἡ γνωριμία μας ἐγένετο μὲ τὸν πρὸ παράξενο τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς. Πετραυτοῦσα μόνος, ὁλομόναχος, στὴν ὥραια λεωφόρον Νέτσκι, δὲν ἔβλεπα ἐννοεῖται νὰ μὲ πιάσει κάποιος ἀπ' τὸ μπράτσο. Γύρισα τότε καὶ εἶδα ἓναν ἄνδρα, λίγα χρόνια μεγαλύτερον ἀπὸ μένα, μελαγχολικόν, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο του ἓνα μεγάλο μπουζούκι χρυσοῦ.

—Μὲ λένε Γρηγόρη Παύλοβιτς Σέρωφ, μοῦ εἶπε. Τὸ πρόσωπό σας μοῦ φαίνεται σημαντικόν. Θέλετε νὰρθετε μαζί μου νὰ πωθῶμε ἓνα κομμάτι στὸν τάφο τῆς φτωχῆς μου γυναίκας;

Προσπάθησα στὴν ἀρχὴ ν' ἀρνηθῶ, νομίζοντας ὅτι ἦσαν μεθυσμένος, ἀλλὰ ἔκείνος ἐπέμενε καὶ ἔβα ὅπως τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο παρακλητικόν, ὥστε τὸ τέλος δέχτηκα. Ἐπειτα, τί νὰ σοῦ πῶ; Εἶχα ἰδεῖ ὅτι στὸ γέφυρόν μου, μαζί μὲ τὸ μπουζούκι τοῦ χρυσοῦ, κρατοῦσε καὶ κάτι φαγάκι, τοῦ ὁποῖου ἡ μικροιδιά μου γεγάλιζε τὸ ἀδειανὸ στομάχι. Καὶ ἔτσι παραστάθηκα, ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα, στὸ πρὸ παράξενο μνημόσυνο ποὺ ἔχω ἰδεῖ στὴ ζωὴ μου.

Καθισμένοι κατὰ γῆς, σ' ἓνα ἀπ' τὰ μονοτάτια τοῦ μεγαλοπρεποῦς νεκροταφείου τῆς Πετρούπολεως, ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε, ἐνὺ συγχρόνως ὁ σύντροφός μου, μὲ τὰ μάτια του γεμάτα δάκρυα, μοῦ περιέγραφε τ' ἀμέτρητα χαρίσματα τῆς γυναίκας του. Ἡ λίπη του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε οὔτε σκέφθηκα νὰν νὰ τὸν παρηγορήσω. Μόνον ἀργότερα, δὲν περὶ δὲν εἶχε μείνει τίποτε γιὰ φάγωμα, ὅλημα νὰ τὸν ρωτήσω, δείχνοντας τὸν τάφο, διπλά στὸν ὁποῖον εἴμαστε καθισμένοι.

—Εἶνε ἐδῶ θαμνὴν;

—Ὀχι, μοῦ ἀποκρίθηκε, ριχνοντάς μου μὴ παρὰ

ξενὴ ματιά. Δὲν εἶν' ἐκεῖ. Εἶνε θαμνὴν ἐδῶ, νὰ ἐδῶ...

Καί, φέροντας τὸ χέρι στὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ στήθους του, μοῦ ἔδειξε τὴν θέσιν τῆς καρδιάς του. Ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτε καὶ τὸν ἐκτίναξα μὲ ἀσπορία. Τότε ὁ ἀμφιφών τοῦ μακαρίτου ἐκείνου γεύματος μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει μόνο γι' αὐτόν, γιατί τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν προηγουμένη νύχτα, γιὰ νὰ φύγῃ μὲ κάποιον ἀπὸ γυναικὸν βολιστὴ τῆς «Βίλλα Ροντέ», ἐνὸς ἀπ' τὰ πρὸ φημισμένα καφέ-κονσέρ τῆς Πετρούπολεως.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τέτοια γνωριμία, ἐγὼ καὶ ὁ Γρηγόρης Παύλοβιτς Σέρωφ γινώσκαι οἱ πρὸ καλοὶ φίλοι. Παρόσοντα ὅτι εἶχε καλοῦται φωνὴν τενόρον καὶ θυμωμέναι, ὅτι ἐπειδὴ ἦταν εὐδαιμόνιος τότε καὶ καλὸς ζωγράφος, κατορθοῦν νὰ τριτύνην στὰ σπείρια τῶν διαφόρων ἀσπῶν, γιὰ τοὺς ὁποῖους μάθαινε ὅτι ἦσαν φίλοι τῆς μουσικῆς καὶ τοὺς διασκέδαζε, τραγουδώντας λαϊκὰ τραγούδια, χάρις στὰ ὁποῖα ἐξασφάλιζε τὴν τροφὴν του. Ἐπειτα, δὲν ἔχουσαν καλὰ ἀρχὴς νὰ βροῖται τὸν ἐαυτὸν τοῦ ποὺ εἶχε χορτάσει, ἐνὺ ἡ συντροφικότητά του ἦταν ἐννοεῖται. Οἱ οἰκοδεσπότης τὸν ρωτοῦσαν τότε μ' ἐνδιαφέρον ποῦ ἦταν ἡ συντροφικότητά του καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπαντοῖσε ὅτι ἦταν ἡ σκυλίτσα του, τὴν ὁποία τοῦ εἶχε κληρονομήσει πεθαίνοντας ἡ μητέρα του, μὲ τὴν ἐντολή νὰ τὴν προσέχη καὶ νὰ τὴν περιποιεῖται σὰν τὰ μάτια του. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ συγγενικὰ του αὐτὰ λόγια, οἱ οἰκοδεσπότης τοῦ ἔδιναν τὴν ἀδεία νὰ μαζέψῃ τὰ ἀπολείμματα τοῦ δείπνου, γιὰ τὴν Ἀδελὰ του—ἔτσι ἔλεγε ὅτι ὀνομαζόταν ἡ σκυλίτσα του. Φυσικὰ τὰ ἀπολείμματα ἐκεῖνα ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ χορτάσουν ὅχι μὴ σκυλίτσα, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπον, γιὰτὶ σχεδὸν πάντοτε ἀποτελοῦντο ἀπὸ ὀλολιῆρα, ἢ τοῦλάχιστον μισά, κοτόπουλα, ἀπὸ γαβιάρια, τυριά καὶ ἓνα σωρὸν ἄλλα πράγματα. Καὶ θεωροῦν περὶ τὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ σκυλίτσα τοῦ φίλου μου ἤμουν ἀπὸλυτοτα ἐγώ. Ἐτσι, ἀφοῦ δὲν

Ἡ Ὀδάλισκὴ ποὺ χορεύει.

(Τοῦ Ζιχλά)

ἐβρίσκα κανέναν ποικτικὸν ὑπερσάφιο ποῦ νὰ μὲ πείρῃ στὸν διασὸν του, ἔπαιζα τὸν ρόλο τῆς σκυλίτσας.

Ἐννομεταβὴν ὁ καιρὸς περνοῦσε. Νὰ ἐργαστοῦμαι, δὲν ἔπαιζε καμμιὰ ἐλπίς... Τοῦ χάσκον εἶχαμε χτυπήσει τίς πόρτες δὲν τῶν ὑπερσάφίων. Ὡστόσο μὴ φορὰ ἀποφασίσαιμε νὰ κάνουμε καὶ ἑμεῖς κάτι... Μισθώσαμε ἓνα ξεχωριστό πιανοφόρτε καὶ ἓναν πιανίστα καὶ ἔδωκα ἓνα κονσέρτο γιὰ λογαριασμὸν μας στὴν αἴθουσα κάποιου φίλου μας, ὁ ὁποῖος εἶχε δεχτῆ νὰ μᾶς τὴν παραχώρησι δωρεάν. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε ἡ στιγμὴ γιὰ ν' ἀρχίσαιμε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ προγράμματός μας, στὴ σάλα δὲν βρισκόν-

τοισαν παρὰ μόνο δυὸ ἄνθρωποι! Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσο συμπαθητικοὶ μᾶς φανήσαν, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ἑκατομύρια τῶν κατοίκων τῆς Πετροπόλεως, μόνον αὐτοὶ εἶχαν πεποθήσει στὸ ταλάντο μᾶς καὶ εἶχαν εἶδαι νὰ μᾶς ἀκούσουν. Μὲ ἄπειρο σεβασμὸ, λοιπόν, τοὺς εἴπαμε :

— Ἄν ἡ ἀφεντιὲς σας δὲν ἔχουν ἀντίρρηση, θὰ περιμένουμε λίγο ἀκόμα, ὡς ὅταν γάρθουν κι' ἄλλοι δεσποῖν...

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, μὲ φωνὴ μᾶλλον στρυγνή, μᾶς ἐφώναξε :

— Καλύτερα νὰ κάνετε γρήγορα. Ἐμεῖς περιμένουμε νὰ πάρουμε τὸ πιανοφόρτε.

Οἱ δυὸ ἀκούσθηκαί μᾶς ἦσαν ἀπλοῦστα κι' χαϊώλῃδες πὺρ εἶχε στείλει ὁ ἐνοικιαστής, θὰ νὰ παραλάβουν τὸ πιανοφόρτε.

Ἐντωμεταξὺ ἡ οικογένειες τῶν φιλομουσίων ποὶ λυπνόντουσαν τὴν ...«σπουλίσσα» τοῦ Γρηγόρη, γινόντουσαν ὁλοένα πὺρ σπάνιες. Τότε, στὴν ἀτελεισία μου, εἶχα μιά πολὺ δυσάρεστη ἔμπνευσι, ἡ ὁποία—τὴν ἰδιοτροπία τῆς Μοῦρας—ἦταν πεπομένη νὰ γίνῃ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου.

Βισκομάστε σὴ Μόσχα. Ὁ Γρηγόρης κι' ἐγὼ κάναμε τὸν περίπατό μας ἕνα πρωὶ στὴν ὁδὸ Νικισκάγια, μὲ τὰ χεῖρα πίσω ἀπὸ τὴν ὀχρὴ μας, ἀμύλητοι καὶ καποκαρσισμένοι. Εἶχαμε ἐκδοκίμασει ὡς ὅρες νὰ βάλουμε φαί στὸ στόμα μας καὶ δὲν μποροῦσαμε νὰ λογαριασθῶμε πόσες μέρες θὰ μέναμε ἀκόμα νηστικοί. Σὲ κάποια στιγμή, ἀπάντη ἀπ' τὴν ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, εἶδαμε μιά γαμήλια ποιητριά.

Ἀκολούθησα καὶ μεῖς τὴν ποιητριά καὶ ἐπὶ κάποια στιγμή ἀντελήφθημι ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι συνώδεον τοὺς νεονύμφους, κρατῶντας στεφάνια, γύριζε τὰ μάτια του πρὸς τοὺς ἄλλους τῆς συνοδείας, σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον γιὰ νὰ τοὺς παραδίδῃ τὸ στεφάνι κι' εἶται νὰ μορφοῦν νὰ λείψῃ λίγη ὥρα. Τότε ἐγὼ, ταχὺς σὰν ἀστρατὴ, βρέθηκα δίπλα του κι' ἀρπάξα τὸ στεφάνι. Ὁ μάρτυς, σιγνώντας μου μιά ματιά ἐνγυμνωμένη, τὸ ἄρρηξε κι' ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα. Ἀπ' τὴν στιγμή ἐκεῖνὴ ὅλοι μὲ πέρασαν γιὰ κάποιον μακρὸν συγγενὴ τοῦ γαμπροῦ ἢ τῆς νύμφης, πὺρ εἶχα ἔρδει ἰσως ἀπ' τὴ Σιβηρία. Κι' εἶται, μετὰ τὴν ἱεροτελεστία, ἀκολούθησαμε τὴ συνοδεία ὡς τὸ σπίτι καὶ λάβαμε μέρος στὸ συμπόσιο. Πόσο γάγαμε : Δὲν ξέρω. Μολοντοὶ κανέναν δὲν μ' ἐγνώριζε, ὅλοι μᾶς περιγινώσκονταν ἐξαιρετικά καὶ μᾶς ἐδίδαν νὰ φάμε καὶ νὰ πούμε... Τότε κι' ἐγὼ αὐθάνθηκα τόση ἐνγυμνωμένη γιὰ τὴς περιποιησεις τοὺς, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ ἄρχισα νὰ τραγουδῶ τὸ «Γαμήλιον Ἐμβατήριον τοῦ Μέντελσον πὺρ τὸ ἔξερα καλά. Ἡ ὁμήγουρς μ' ἐχειροκροτοῦσε μ' ἐνθουσιασμό.

Ἀλλοίμονο ὅμως : Τὸ τραγουδιό μου αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀρχίσουν νὰ μιλεῖν ὅλοι γιὰ μένα καὶ νὰ ρωτοῦσαν γιὰ τὴν ταυτότητά μου. Κι' ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἔξερε κανεὶς, φώναζαν τὴν ἀστυνομία. Ἐτοί, ἀφοῦ μιτῆκαμε στὸ σπίτι μὲ διες τίς τιμὲς, καὶ φάγαμε καὶ ἤπιαμε, βγήκαμε ἀπὸ κεῖ μέσα μὲ χλωπίτες καὶ συνοδεύομενοι ἀπὸ δυὸ χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι μᾶς πῆγανε στὸ Τμήμα. Ἐκεῖ ὁ ἀστυνομὸς, ἀφοῦ μᾶς ἐπέληξε λίγο, μᾶς ἄρρηξε ἐλευθέρως. Ἀμέσως τότε ἄρχισε νὰ μᾶς βασανίξῃ πάλι τὸ πρόβλημα τοῦ πὺρ θὰ συντηρηθῶμε. Ἐντύχως κάποιος πὺρ μὲ εἶχε ἀκούσει στὸ σπίτι τῶν νεονυμφῶν, μὲ συμβόλευσε νὰ παρουσιασθῶ σὲ κάποιον διδάσκαλόν ὁπερτίτος, τὸν Σαμάροβ, ὁ ὁποῖος πράγματι μὲ προσέλαβε καὶ ἀπὸ τὸς δύο βήγα στὸ θέατρο ὡς χορῆστρια. Ἐτοί, πάντοτε θυμίζω τὴν πρώτη μου ἐπιτυχία ὡς βαδιστρίαν. Σήμερα ὁσάκις τραγουδῶ, πρέπει νὰ εἶμαι νηστικός. Τότε ὅμως εἶχα τραγουδήσει φοντακωμένως ἀπὸ φαί κι' ἀπὸ πιτό...
 Δο υ μ α ς

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὁ ὕμνος τοῦ γάμου εἶνε πολὺ βαρὺς. Γι' αὐτὸ τὸν κρατοῦν δυὸ πρόσωπα. Προσσχέ ὅμως νὰ μὴν κοιραστοῦν κι' αὐτοί, γιατί τότε θάρθῃ ὁ... τρίτος!

— Ἄν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ κἀνὴ τὴ γυναῖκα κορίτσο τοῦ ἀνδρός, ἔπρεπε νὰ τὴν κατασκευάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἄν πάλι ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ δοῦλη του, ἔπρεπε νὰ τὴν φτιάξῃ ἀπ' τὰ πόδια του. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ σὺντροφό του, τὴν ἐλάσκει ἀπ' τὰ πλευρά του.

— Ὅποιος εἶδε τὴ φτώχεια τοῦ ἀνδρός, δὲν ξέρει τίποτε. Πρέπει νὰ ἰδῇ τὴ φτώχεια τῆς γυναίκας γιὰ νὰ καταλάβῃ τί εἶνε φτώχεια. Κι' ὁποῖος εἶδε μόνον τῆς γυναίκας τὴ φτώχεια, τίποτε δὲν ξέρει. Πρέπει νὰ ἰδῇ τὴ φτώχεια τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ καταλάβῃ τί εἶνε φτώχεια.

— Ἡ γυναῖκα, ὅταν εἶνε κοριτσάνα, εἶνε ἄλγινος. Μεγάλῃ κόρη, γασεμί. Παντρεμένη, πανσέ. Ζωντοχήρα, τραντάφυλλο μ' ἑκατὸν πενήντα φύλλα. Χήρα, χονδράνθεμα. Καὶ γρηῃά, χαμομήλι!

Ε. Ρ. Ε. Ὑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ

Οἱ βαρεῖς φέρει τοῦ Ἀντιγόνης. Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ δέξαι καὶ ἀγάπῃ. Ἡ δικαιοσύνη ἐνὸς βασιλέως. Τὸ πάθημα ἐνὸς ῥήτορος. Ἡ δρασμὴ καὶ τὸ τάλαντο τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου. Τὴν καλὴ ἔκανε στὸν Ἀντίγονο ἡ ἄρρωστεια του. Ἡ πράξεις τῶν βασιλέων. Ἡ ὕβρεῖς τῶν στρατιωτῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Ἀντίγονος, ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπέβαλε στοὺς ὑπάρχοντες του βαρεῖς φόρους καὶ τοὺς ἐπέλεξε ἐξαιρετικά γιὰ νὰ τοὺς πληρώσουν.

Κατόπιν τῶν πιστοποιῶν αὐτῶν μέτρων, κάποιος σύμβουλός του τοῦ παρατήρησε ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ προκατόχος του, δὲν ἐμίσσε καθόλου μ' αὐτόν.

— Καὶ βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντίγονος. Αὐτὸς θέριξε τὴν Ἀσία κι' ἐγὼ μαζεύω τὰ στάχια!

Ὁ Ἀντίγονος, ὅταν γέρος, ἄρχισε νὰ διοικῇ τὸ κράτος του μὲ πραότητα καὶ μὲ καλοσύνη. Ὅταν δὲ κάποιος θέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς συμπεριφορᾶς του αὐτῆς, ὁ Ἀντίγονος τοῦ ἀπάντησε :

— Πρῶτητερα μοῦ χρειαζότανε δύναμι, ἐνῶ τώρα ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ δόξα ἢ ἀγάπῃ...

Ὁ Μαρσίας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιγόνης, εἶχε κάποτε μιά διαφορὰ μ' ἕναν σιμολίτη του καὶ γι' αὐτὸ παρακάλεσε τὸν ἀδελφὸ του νὰ τοὺς δικάσῃ ἰδιαίτερος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ δίκαιος βασιλεὺς. Ἡ δικὴ πρέμει νὰ γίνῃ δημοσία καὶ νὰ μᾶς ἀκούσουν ὅλοι, γιὰ νὰ μὴ διατρέξουμε καμμιὰ ἀδίκαια!

Μιά φορὰ ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Θράσυλλος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀντίγονο μὴ δρασμῇ.

— Μὰ δὲν ταιριάζει σ' ἐνα βασιλῆα νὰ δώσῃ μιά δρασμὴ μόνον.

— Ἐ, τότε δὸς μου ἕνα τάλαντο, ἐπέμενε ὁ φιλόσοφος.

— Μὰ δὲν ταιριάζει σ' ἕναν κυνικὸ νὰ πάρῃ ἕνα ὀλοζόφρο τάλαντο, ἀποκρίθηκε ὁ πνευματώδης ἡγεμόν.

Ὁ Ἀντίγονος ἔπρεπε κάποτε ἄρρωστος βαρεῖα καὶ κινδύνους σοβαρὰ νὰ πεθάνῃ.

Ὅταν, ὅσοτερ ἀπὸ καιρὸ, γίνηκε καλά, εἶπε στοὺς φίλους του :

Ἡ ἀρρωστία, ἐντὶ νὰ μοῦ κἀνὴ κακὸ, μώκανε μεγάλο καλὸ. Μοῦ θυμίσεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑψηλοφρονῶ ποτέ, ἀλλ' ὅτι εἶμαι θνητὸς καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα μπορὸ νὰ πεθάνω...

Μιά μέρα κάποιος κώλακας εἶπε στὸν Ἀντίγονο ὅτι διες ἡ πράξις τῶν βασιλέων εἶνε καλὴ καὶ δίκαιη.

— Αὐτὸ συμβαίνει στοὺς βασιλεῖς τῶν βαρβάρων, ἀπάντησε ὁ Ἀντίγονος. Ἐδὼ ὅμως σὲ μὴ μόνον ἡ καλὴ πράξις εἶνε καλὴ καὶ μόνον ἡ δίκαιη, δίκαιη...

Σὲ κάποια ἐκστρατεία του, ὁ Ἀντίγονος εἶχε στρατοπεδεύσει σ' ἕνα μέρος ὅπου δὲν ἔπαρχαν καθόλου τρόφιμα.

Ἐπειδὴ ἦταν χειμῶνας, οἱ στρατιῶτες του διψασαρχοῦσαν καὶ τὸν ἔβριζαν, χοιριζόμενοι σὲ διάφορες ὁμάδες, μὴν ξέροντας ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν βρισκότανε μετ' οὗτ' σιγῇ του καὶ τοὺς ἄκουε.

Τότε ὁ Ἀντίγονος κοίτησε ἀπὸ μέσα τὴ σιγῇ μὲ τὴ ράβδο του καὶ τοὺς φώναξε :

— Ἡ θά πάτε παρατέρα γιὰ νὰ μὴ σὰς ἀκούω ἢ θά σὰς πιάσω ὅλους καὶ θά σὰς σκοτώσω!...

ΟΥΓΓΡΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΕΙΔΑ...

Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ κάμπος καὶ τὰ βουνὰ ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι. Μὰ ἡ καρδιά μου φωτιστήκε ἀπ' τὴν πὺρ λαμπρὴ ἀνοιξιάντικη αἰγῇ, ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ...

Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ, τὰ λιβάδια πραινίζαν, φωτισμένα ἀπ' τὴς ἀχτίδες τοῦ ἀνοιξιάντικου ἥλιου, μὰ στὴν καρδιά μου εἶχε θρωναστῇ ἡ ἀπελπισία, ὅταν τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ...

Δὲν θὰ τὴν ξαναῶμ πιά ποτέ!

Κι' ἂν ξαναγίνονταν γύρω μου τὰ λιβάδια, κι' ἂν τραγουδῶσαν πάλι τὰ πουλά, κι' ἂν τὸ δάσος, ὁ κάμπος, τὸ λιβάδι μείνουν γιὰ πάντα πρσίνα, χάθηκε πιά γιὰ μένα ἡ ἀνοιξιάντικη γιορτή...

Μὲ σκεπάζει ἡ νύχτα τοῦ τάφου κι' οὐτ' ἕνα ἄστέρι δὲν θ' ἀνατείλῃ νὰ φωτίσῃ τὸ δρόμο πὺρ πῆρα μοναχὸς μου...

Ἄχ, ποτέ πιά δὲν θὰ τὴν ξαναῶμ, ποτέ!...